

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔσοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπερβαίει καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωεσπεριτικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρξονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΚΑΝΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 36

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)
ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΩΤΟΙ

Τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀφ' οὗ διήλθον ἀπὸ πολλὰς νήσους, τὰ ὑψηλὰ δένδρα τῶν ὁποίων ἔκομπτιν ὁ ἀνεμος, τὰ πλοίαρια ἔφθασαν περὶ τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν νῆσον Μπαγιάνον. Ἐπειδὴ, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ κ. Μανουῆλ Ἀσομφιῶν καὶ τῶν υἱῶν του, τὰ τρόφιμα ἦσαν ἄφθονα, ἀνάγκη κύνηγιου δὲν ὑπῆρχε καὶ ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου ἡ νύξ ἦτο σεληνοφωτιστος, ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ ἐπρότειναν νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ πλοῦς μέχρι τῆς πρωίας, δια νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ ἰσχυροῦ καιροῦ.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτή, καὶ τὰ πρῶμνησια τῶν πλοιαρίων δὲν ἐδέθησαν εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἡ νύξ παρήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου, μολονότι τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ, μόλις τριακοσίων πενήκοντα μέτρων, ἐστίνευσεν εἰς πολλὰ μέρη ἐξ αἰτίας τῶν νήσεων καὶ τῶν νησιδρίων, προπάντων παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ῥίου Γουανάμη, παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Τὴν πρωίαν ἡ Γαλλίαντα καὶ ἡ Μορίσκη ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον Ταμπλαδόρ, ὅπου ἄλλοτε ὁ Σαφφανζὼν εἶχε συναντήσῃ ἓνα μαῦρον εὐφρέστατον καὶ φιλόφρονα, ὀνομαζόμενον Ριχάρδον. Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εὐρίσκειτο πλέον ἐκεῖ, καὶ οἱ ταξιδιωτὰι ἐλυπήθησαν, διότι ἐσκόπευαν νὰ τῷ ζητήσουν πληροφορίας.

— Κρίμα! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ἀπὸ αὐτὸν θὰ ἐμαγθάναιμεν ἴσως, ἂν ὁ Ἀλφανίξ ἐθεάθη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἰσπανόν:

— Ζορρές, δταν ἦσουν εἰς τὸν Ἄγιον Φερνάνδον, ἤκουσες ποτὲ νὰ

ἐμιλοῦν διὰ τοὺς δραπέτας τῆς Καυένης καὶ διὰ τὴν συμμορίαν τῶν Ἰνδῶν, ποῦ ἐνόθη με αὐτοὺς;

— Μάλιστα, κύριε Ἑλλώκ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσπανός.

— Εἶχαν ἀναφανῆ ποτὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου;

— Δὲν εἰξεύρω... Ἐγίνετο λόγος διὰ κάποιους Ἰνδοὺς Κουίθας...

— Ἀκριβῶς, Ζορρές... καὶ ὁ Ἀλφανίξ, ἓνας κατάδικος δραπέτης, ἔγινεν ἀρχηγός των.

— Πρώτην φορὰν ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπήντησεν ὁ Ἰσπανός. Ὅπωςδὴ ποτε, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ συναντήσωμεν αὐτοὺς τοὺς Κουίθας, διότι, καθὼς ἄκουσα, ἐξήτοῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν εἰς τὴν Κολομβίαν, ἀφ' οὗπου τοὺς εἶχαν διώξῃ καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια, δὲν εἴμπορεῖ νὰ εὐρίσκωνται εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ Ὀρενόκου.

Ἄι πληροφορίαι τοῦ Ζορρές πιθανὸν νὰ ἦσαν ἀληθεῖς ἄλλ' οἱ ταξιδιωτὰι δὲν ἐλησημόνησαν τὰς φρονίμους συμβουλὰς τοῦ κ. Ἀσομφιῶν, καὶ ἐξηκολούθηον νὰ εἶνε προσεκτικώτατοι.

Καὶ ἡ ἡμέρα ἐπίσης παρήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου. Ὁ πλοῦς ἐξηκολούθει ὑπὸ τοὺς ἀρίστους ὄρους ταχύτητος. Τὰ πλοίαρια ἐπροχώρουν ἀπὸ νήσου εἰς νῆσον, ἀφίγοντα τὴν μίαν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἄλλην. Τὸ ἑσπέρας ἐστάθμευσαν παρὰ τὸ ἀκρωτήριο τῆς νήσου Καρίκας. Ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος εἶχε κοπάσῃ, ἦτο προτιμώτερον νὰ σταθοῦν, παρὰ νὰ καταφύγουν εἰς τὴν παλάνταν διαρκούσης τῆς νυκτός.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐσπευσαν νὰπλεεύσουν ἐνωρίς, διὰ νὰ χρησιμωποιήσουν τὸν πρωϊνὸν ἀνεμον, ἄρκετὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ κολπῶσῃ τὰ ἱστία τῶν πλοιαρίων. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐφαίνετο μακρὰν μία ὑψηλὴ ὄροσειρά, ἄνωθεν τῶν δασῶν, τὰ ὁποῖα ἐξετεινοντο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, μέχρι τοῦ ὁρίζοντος. Ἦτο ἡ ὄροσειρὰ Δουΐδο, μία τῶν σημαντικωτέρων τῆς χώρας ταύτης.

Μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, κατόπιν ἐπιπνοῦ ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνεμος ἔπνεε κατὰ διά-

* Τὸ νέφος, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς ὄχθης, ἐπροχώρει... (Σελ. 286, στήλ. γ')

λείματα, μεταξύ ραγδαίων βροχών και συντόμων αιθρίσεων, τὰ πλοίαρτα ἐστάθμευσαν νὰ διανυκτερεύσουν παρά τὴν Πιέδρα Πιντάτα.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν αὐτὸν τὸν «Ζωγραφισμένον Βράχον», πρὸς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ ταξιδιωτὰι συνήνησαν ἤδη παρὰ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος αὐτὸ ἄνομαζοι οὕτως, ἐπειδὴ οἱ βράχοι τῆς δεξιᾶς ὄχθης φέρουν ἐπίσης γεγλυμμένας μορφὰς καὶ ἄλλα ἱερογλυφικά σημεῖα. Χάρης εἰς τὴν κατάπτωσιν τῶν ὑδάτων, ἀρκετὰ προχωρημένην ἤδη, τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν ὁρατὰ παρὰ τὴν βάσιν τῶν βράχων, καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἤμπορεσε νὰ τα παρατηρήσῃ ἀνέτως.

Ἄλλως τε τὸ εἶχε κάμῃ καὶ ὁ Σαφρανζῶν, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ ταξιδίου του. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ συμπολίτης τῶν διήρηστο τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ὀρενόκου κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου, ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοὶ του τὸ ἔκαμνον κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἐνὸς μηνὸς ἔχει μεγάλην σημασίαν εἰς χώραν, ὅπου ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας διαδέχεται οὕτως εἰπεῖν ἀποτόμως τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν. Ὅθεν τὸ ἐπίπεδον τῶν ὑδάτων εὐρίσκειτο ὑψηλότερα τῶρα, ἢ ὅσον θὰ εὐρίσκειτο μετὰ τινὰς ἑβδομάδας, καὶ ἡ περίστασις αὕτη ἦτο εὐνοικωτάτη διὰ τὸ ταξίδιον τῶν δύο πλοιαρίων, διότι ἡ ἔλλειψις ὕδατος ἀποτελεῖ ἐδῶ τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον.

Τὴν ἄλλην ἐσπέραν ἐστάθμευσαν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Κουνουκουόμα, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων παραποτάμων τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἄλλ' ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν ἐνόμισε καθήκον του νὰ ἐξερευνησῇ καὶ τὸν παραπόταμον τοῦτον, ὅπως τὸ εἶχε κάμῃ διὰ τὸν Βεντουάρην.

«Εἰς τί θὰ ἐχρησίμευε τοῦτο; ἤρκεσθη νὰ εἴπῃ. Οἱ κύριοι Φέλιπ καὶ Βαρίνας δὲν εἶνε ἐδῶ, καὶ συζητήσις καμμία δὲν θὰ ἐγίνετο.»

Ἰσως, ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἐνθυμούμενος τὴν ἀποστολὴν, ἢ ὅποια τῷ εἶχεν ἀνατεθῆ, θὰ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τοῦ συμπολίτου του, ὁ ὁποῖος εἶχε διασχίσῃ πρὸ αὐτοῦ τὸν Ἄνω Ὀρενόκον, θὰ ἐπεβίβαζοτο μετὰ τοῦ Πάρσαλ εἰς τὴν κορυφάν τῆς Μορίσκης καὶ θὰ ἐξηρεύετο ἐπὶ πέντε-ἕξ ἡμέρας τὴν χώραν, τὴν ὅποιαν διαθέρχει ὁ Κουνουκουόμας. Ἀλλὰ — ὀφειλομένη νὰ το ὁμολογήσωμεν. — αἱ ὀδηγίαι τοῦ κ. Ἰγπουργὸ ἔθυσιαζοντο εἰς τὸ νέον κίνητρον, τὸ ὁποῖον παρέσυρε τῶρα τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν μεχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ἐσπευδε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, καὶ θὰ τον ἐτυπεν ἡ συνείδησις ἂν ἐπεδράδυε τὸ ταξίδιον δι' οἰαζδήποτε ἐξερευνησεως.

Κάποτε ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐρριπτε καμμίαν λέξιν διὰ τὴν παραμεληθεῖσαν αὐτὴν ἀποστολὴν.

— Καλά, καλὰ... ἀπεκρίνετο ὁ Ἑλλῶν, ὅτι δὲν ἐκάμαμεν εἰς τὸν πηγυμένον θά το κάμωμεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν...

— Πότε;

— Διὰ βολῆ! ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν!

Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψωμεν ποτὲ;

— Ἐγὼ; ... Δὲν ἠξούρω τίποτε!...

Καὶ ποῖος ξεῦρε τοῦ πηγαινομένου; ... Καὶ ποῖος ξεῦρε τί θὰ συμβῇ ἐκεῖ; ... Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εὐρίσκειται ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ...

— Ἐ, καὶ αὐτὸ τι θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιστρέψωμεν;

— Μετὴν δεσποινίδα Κερμῶρ;

— Βεβαίως.

— Ναί... ἄλλ' ἂν εὐρεθῇ ὁ συνταγματάρχης, καὶ ἂν ἡ κόρη του θελήσῃ νὰ μείνῃ μαζί του; τότε;

— Δὲν σ' ἐννοῶ, Γερμανέ.

— Θὰ θελήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃς μόνος;

— Βεβαίωτατα.

— Δὲν πιστεύω πολὺ αὐτὸ τὸ «βεβαίωτατα».

— Εἶσαι τρελός!

— Ἔστω.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν ἐκρινε καλὸν νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν, ἀλλ' οὕτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἐξερευνησις τοῦ Κουνουκουόμα οὐτε εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἐφάνετο ἐξηραλισμένη.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Γαλλία καὶ ὁ Μορίσκος ἐξέκίνησαν πάλιν, καὶ ὅ, τι δὲν ἔγινε διὰ τὸν Κουνουκουόμα, δὲν ἔγινε οὐτε διὰ τὸν Κασσικιάρην, τὸ στόμιον τοῦ ὁποῖου διήλθον, περὶ τὴν μεσημβρίαν. Ἐν τούτοις ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς τῶν σημαντικωτέρων παραποτάμων τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ὀρενόκου, ἡ δεξιὰ ὄχθη εἶνε ποικιλιωτάτη. Ἐκτὸς τῆς ὀροσειρεῖας τοῦ Δουβίδο, ἢ ὅποια διαγράφεται εἰς τὸν ὀρίζοντα, κεκαλυμμένη ὑπὸ δασῶν ἀδιεπεράστων, καὶ ἄλλα βουνὰ χαμηλότερα περιβάλλον τὴν ὄχθη, ἀφίοντα ἐλευθέρην τὴν ἀποφιντῶν ἐκτεταμένων πεδιάδων, πρὸς τὰριστερὰ, ἀλακουμέναν ὑπὸ τοῦ ἰδιότροπου Κασσικιάρη.

Τὰ δύο πλοίαρτα ἐπροχώρουν ὑπὸ ἐλαφρὸν ἄνεμον, ἀγωνιζόμενα κάποτε νὰ ὑπερνικῶντο τὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα, ὅταν, ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ὁ Παῦλος παρετήρησε καὶ ὑπέδειξε εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ νέφους, πολὺ χαμηλὸν καὶ πυκνόν, τὸ ὁποῖον ἐσύρετο ἐφαπτόμενον τῆς πεδιάδος.

Ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέξ ἐκύτταξαν μετὰ προσοχῆς τὸ νέφος τοῦτο, τοῦ ὁποῖου αἱ βαραὶ καὶ συμπαγεῖς ταλῦκαι ἐξε-

λίσσοντο πλησιάζουσαι ὀλονὲν τὴν δεξιὰν ὄχθη. Ὁ Ζορρές, ὄρθιος εἰς τὴν πρόωρον τῆς Γαλλίας, ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκεῖνην, καὶ προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου.

— Εἶνε σύννεφο σκόνης, εἶπεν ὁ Βαλδέξ.

Τῆς αὐτῆς γνώμης ἦτο καὶ ὁ κυβερνήτης Πάρσαλ.

— Μὰ τί πράγμα εἶμπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὴν σκόνην; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Στράτευμα ἢ κάποια ἀγέλη βεβαία, ἀπεκρίθη ὁ Πάρσαλ.

— Τότε πρέπει νὰ εἶνε πολυάριθμοι, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Καὶ πολὺ μάλιστα! ἀπήντησεν ὁ Βαλδέξ.

Τὸ νέφος, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βηματίων ἀπὸ τῆς ὄχθης, ἐπροχώρει ὀλονὲν μετὰ ταχύτητος. Κάποτε διεσχίζετο, καὶ ἐβλεπέ τις, ἢ ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν, ὄγκους τινὰς ὑπερύψους, κινουμένους διὰ μέσου τῶν σχισμάδων.

— Μὴ εἶνε ἄνθρωποι; ... μὴ εἶνε ἢ συμμορία τῶν Κουβίτων; ... ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Τότε... γὰ καλὸ καὶ γὰ κακὸ... ἄς ἐδηγήσωμεν τὰ πλοίαρτα πρὸς τὴν ἄλλην ὄχθη, εἶπεν ὁ Πάρσαλ.

— Ναί, ναί, γὰ καλὸ καὶ γὰ κακὸ... καὶ χωρὶς νὰ χάσωμεν στιγμήν! ὑπέλαθεν ὁ Βαλδέξ.

Ἐδόθη ἡ διαταγή, καὶ πρῶτον κατεβίβασαν τὰ ἱστία, τὰ ὅποια θὰ ἦσαν πρόσκομμα εἰς τὴν λοξοδρομίαν τῶν πλοίων. ἔπειτα οἱ ναῦται, ὠθοῦντες μετὰς καλάντισας, διηύθυνον πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθη τὴν Γαλλία καὶ τὴν Μορίσκος, ἢ ὅποια προηγείτο τῆς Μορίσκος.

Ὁ Ζορρές, ἄφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν παρετήρησε προσεκτικῶς τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ, ἀνέλαβεν τὴν θέσιν του καὶ ἐβοήθει εἰς τὸν χειρισμόν, χωρὶς νὰ δεικνύῃ καμμίαν ἀνησυχίαν.

Ἄλλ' ἂν ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἦτο ἀνήσυχος, οἱ ἐπιβάται εἶχον δίκαιον νὰ εἶνε, ἂν πραγματικῶς τοὺς ἠπειλεῖ συνάντησις μετὰ τοῦ Ἀλφανίξ καὶ τῶν Ἰνδῶν του. Ἐκ μέρους τῶν κακούργων τούτων, οἱ κτον δὲν εἶχον βέβαια νὰ ἐλπίζου! Εὐτυχῶς, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν θὰ εἶχον τὰ μέσα νὰ διαπεράσουν τὸν ποταμόν, τὰ πλοίαρτα, ἱστάμενα παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθη, θὰ ἦσαν πρὸς τὸ παρὸν προφυλαγμένα.

Ἄμα ἐφθασαν ἐκεῖ, ἔδρασαν τὰ πρυμνήσια ἀπὸ κορμούς τινὰς τῆς ὄχθης, καὶ ἀνέμενον μετὰ ὅπλα παρὰ τὸ πλευρόν, ἐτοιμοὶ ναυμονθοῦν.

Τὰ τριακόσια μέτρα τοῦ Ὀρενόκου δὲν ὑπερέβαινον τὴν ἀπόστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ ἡ σφαῖρα τῆς καραμβίνας.

Δὲν ἀνέμειναν ἐπὶ πολὺ. Τῶρα αἱ ταλῦκαι τοῦ κονιορτοῦ μόλις ἀπέχον εἰκοσά βηματίων ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐξ αὐτῶν ἀνεδίδαντο κραυγαί, ἢ μάλλον μυκηθμοί, περὶ τῆς φύσεως τῶν ὀκίων δὲν ἠδύνατό τις νὰ πειθῆ.

— Ἐ! μὴ φοβῶσθε! ἀνέκραξεν ὁ Βαλδέξ. εἶνε κοπάδι βωδιδῶν!

— Ὁ Βαλδέξ ἔχει δίκαιον, προσέθεσεν ὁ Πάρσαλ. Εἶνε βώδια... χιλιάδες...

καὶ γὰ αὐτὸ σηκόνουν τὴν σκόνην.

— Καὶ κάμουν τὸσον θόρυβον! προσέθεσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Ὁ θόρυβος αὐτὸς ὁ ἀπεριγραπτός, προήρχετο τῶντι ἀπὸ τοὺς μυκηθμοὺς τῶν ἀπειραριθμῶν ἐκείνων βοῶν. Ὁ Παῦλος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχε παρακαλῆσαι νὰ μείνῃ εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Γαλλίας, χάριν περισσοτέρας προφυλάξεως, ἐξῆλθε τότε, περιέργως νὰ ἴδῃ ἀγέλην βοῶν διασχίζουσαν τὸν Ὀρενόκον.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΡΑΓΙΔΣΚΑ ΡΟΜΑΝΙΑ

Ἄγαπητοί μου,

ΜΙΑ κραυγὴ ἀντηχεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν μας: Τραγιάσκα Ρομάνια! (Ζήτω ἡ Ρουμανία!) Καὶ εἰς τὴν κραυγὴν αὕτην ἀνταποκρίνεται ἀμέσως ἄλλη, ἐπίσης ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης: Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀφίχθησαν οἱ Ρουμῶνοι φοιτηταί, ἐλθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐξόχου καθηγητοῦ τῶν κ. Τσιτσέσκου, διὰ νὰ προσκυνήσουν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, αὐτὸς εἶνε πλέον ὁ γενικὸς χαιρετισμὸς: Τραγιάσκα Ρομάνια! — Ζήτω Ἑλλάς!

Οἱ ἔδωσαν μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦν τὸν μέγαν, τὸν ἀπεριγράπτον, τὸν πάνδυμον, τὸν τρελλὸν ἐνθουσιασμόν, μετὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεδέχθησαν καὶ φιλοξένησαν τοὺς ἐπισκέπτας τῶν. Θὰ ἦτο ἐπίσης ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦν τὴν ἀγάπην, τὸν θαύμασμόν, τὴν χαρὰν, τὴν ὅποιαν μετὰ τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ μετὰ τὴν ἀφέλειαν ἐξέδήλωσαν οἱ Ρουμῶνοι, — χαρίσματα τοῦ ἐθνικοῦ τῶν χαρακτῆρος αὐτῶν, τὰ ὅποια ἐπροκάλεσαν, ἐξήγαγον καὶ διετήρησαν μέχρι τῆς τέλους τὸν παναθηναϊκὸν ἐνθουσιασμόν. Διότι ὅσον φιλικὴ καὶ ἐγκάρδιος θὰ ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἡ ὑποδοχὴ

καὶ φιλοξενία, δὲν θὰ ἐξήρχετο ἴσως ἀπὸ τὰ ὅσα τῆς τυπικότητος, ἂν οἱ Ρουμῶνοι ἐκθρομῆς δὲν εἶχον ἐκεῖνο τὸ κατὰ τὴν ὁποῖον ἀμέσως, ἐκ πρώτης ὄψεως, τοὺς κατέστησεν ἀγαπητοὺς καὶ δημοφιλεῖς. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἀνιστάτωσεν ἀπὸ ἐνθουσιασμῶν καὶ φρενιτιδῶν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅχι μόνον τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς πόλεις, τὰς ὁποίας ἐπεσκέψθησαν οἱ συμπαθεῖς μας ξένοι. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σας εἰπῶ τί καὶ τί ἔγινε. Ἄλλως τε, ὅσοι ζῆτε εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ εἶδατε καὶ ἐλάβατε εἰς αὐτὰ μέρος (μάλιστα ἐνεκ ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοτέρους φίλους τῆς «Διαπλάσεως» ἦτο καὶ μέλος τῆς ἐπι τῆς δεξιῶσεως Ἐπιτροπῆς.) Ὅσον πάλιν ζῆτε ἀλλοῦ, θὰ τα νεγνωτάτε εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα δὲν γράφουν ἄλλο παρὰ διὰ τοὺς Ρουμῶνας. Ὅστε δὲν θὰ σας περιγράψω οὔτε τί ἔγινεν ἐξωθεν τοῦ λιμένος τῶν Ἀλῶν, ὅταν ὁ στολισμὸς μας προῦπήνηται τὰς Μοντανέγρας — τὸ ἀντικείμενον τὸ φέρων τοὺς ξένους, — οὔτε τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Πειραιῶς, οὔτε τὴν ἀποθέωσιν τῶν Ἀθηνῶν, οὔτε τὴν μεγάλην φωταφίαν, οὔτε τὴν δοξολογίαν τῆς Μητροπόλεως, οὔτε τὴν ἑορτὴν τοῦ Πανεπιστημίου, οὔτε τὸ γεῦμα τοῦ Ἀκροπόλεως, οὔτε τὴν φωταγωγίαν τῆς Ἀκροπόλεως, οὔτε τὴν ἀληθινὸν ἑορτὴν τῆς Κηρυσιαῖς εἰς τὰς ἐπαύλεις τοῦ κ. Πεσμαζόγλου, οὔτε τὴν τιμητικὴν παράστασιν τοῦ «Οἰδίποδος» εἰς τὸ δημοτικὸν θέατρον, οὔτε τὴν ἐσπερίδα τῆς «Νέας Σκηνῆς», οὔτε τὰς παννυχίδας τῶν ὑπαίθριων χορῶν, τῶν ἀγμάτων, τῶν ζητωκραυγῶν, τῆς τρέλας... Καθὼς εἶπε καὶ ὁ κ. Τσιτσέσκος εἰς ἓνα του λόγον: «Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ὑπεδέχθησαν ἀπλῶς τοὺς Ρουμῶνας, τοὺς ἐνηγκαλίσθησαν.» Καὶ ἦτο τῶντι ἓνας μέγανος καὶ ἀπέραντος ἐναγκαλισμὸς, ὅλη αὕτη ἡ συνεχὴς σειρά τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν, πρὸς τιμὴν τῶν Ρουμῶνων.

Θὰ ἠθέλα ὅμως νὰ σας εἰπῶ καὶ νὰ σας παραστήσω, — ἀνεξαρτήτως τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς ἐκ τῶν διαφόρων θεαμάτων ἀπολαύσεως, — πῶσον ἦτο εὐφρόσυνον καὶ συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῆς ἀδελφοποιήσεως αὐτῆς δύο λαῶν. Τὰ δάκρυα ἀνεβιβάζοντο αὐτόματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἤκουε κανεὶς τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς, καὶ ὅταν ἐβλεπε τὰς ἀδελφικὰς περιπτώσεις. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐβλεπεν, εἰς κάθε τοιοῦτον σύμπλεγμα ἑλληνοῦ καὶ ρουμῶνου φοιτητοῦ, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανίαν περιπτυσσομένας ἀλλήλας. Διὰ τοῦτο τὴν ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καθόδου τῶν Ρουμῶνων φοιτητῶν θὰ διατηρήσουν ἐπὶ πολὺ Ἕλληνας καὶ Ρουμῶνοι, καὶ αὕτη θὰ συντελέσῃ διὰ νὰ συσφιγθῶσιν ἐτι μάλλον οἱ φιλικὸι δεσμοί, οἱ ὁποῖοι

ἤρχισαν νὰ συνενόουν τοὺς δύο λαούς.

Ἡ φιλικὴ συνενότησις, ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσις, ἡ ἀδελφοποίησις τῶν λαῶν, — ἰδοὺ τοῦ τείνει ὁ πολιτισμὸς, ἰδοὺ τοῦ ἄγει ἡ πρόδοσις τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅσον τὸ θέαμα λαῶν, οἱ ὁποῖοι μισοῦνται, ἐρίζουν καὶ ἀλληλοσπαράσσονται εἶνε ἀλγεῖν καὶ ἀποτρόπαιον, ἄλλο τόσον εἶνε παρήγορον καὶ εὐφρόσυνον τὸ θέαμα λαῶν οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶνται καὶ ἀδελφοποιούνται. Διὰ τοῦτο ἡ καθόδος τῶν Ρουμῶνων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐλθόντων μετὰ τὸσον φιλικὰς διαθέσεις καὶ μετὰ τὸσον εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις, ἐνέπληξε τὰς ψυχὰς μας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ μας ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶμεν εἰς ἑαυτοὺς ὅλην τὴν μαγείαν τοῦ θεοῦ παραγγέλλματος: «Ἀγαπάτε ἀλλήλους.»

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΥΡΑΛΟΣ Ο ΛΟΦΟΦΟΡΟΣ

Πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μας καιρὸς ἐξηνητημένη, αἷ γλυκυτάτη ἀνοιεῖς ροδοστεφανωμένη,

τὸν ἐρχομὸς της διαλαλεῖ τοῦ πιστικοῦ ἢ φλογέρα, καὶ οἱ παῖδοι κορυδαλοὶ πετῶντας εἰς τὸν ἄερα.

Κ' εἶνε πουλάκια εὐμορφα, στακτόχρυσον ἔχουν χρῶμα μετὰ δύο γραμμὰς λευκόχρωμας ἀπ' τὸ λαιμὸν ὡς τὸ στόμα.

Ἐχουν τὸ ράμφος μυτερὸ μακρὺ τὰ δύο πτερὰ τους, δύο ποδαράκια κλαρωτά, ὅταν ψάρι τὴν οὐρά τους.

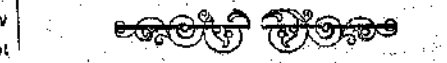
Τέσσερα δάκτυλα λεπτά καὶ πίσω ἓνα νυχάκι μακρὺ, νὰ πιάνωται σφικτὰ εἰς τὸ λυγιστὸν κλαδάκι.

Ἐστὶν ἡ χαρωπὴ τους κεφαλὴ μικρὸ λοφίον ἔχουν, ὅταν στρατιῶτες ἐν στολῇ, ποῦ ἀνοιγοκλεῖ ὅταν τρέχουν,

πετῶντας εἰς τὴν γαλανὴν τοῦ οὐρανοῦ ἀγκάλῃ, νὰ κηλαιδήσουν τῆς αὐγῆς τὰ μάγεμμένα κάλλη,

τές εὐμορφίαις τ' Ἀπρίλη καὶ τοῦ Μαγιοῦ τὸ δεῖλι!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Και πώς αυτό το θαύμα; ηρώτησεν η κυρία Δέ Ρεσάκ. Μ' εκείνα τα λατινικά λόγια που έδιάβαζε προηγήτερα;... Μήπως ο Δόν Ιουστίνος κάμνει μαγείες;... Άλλοίμονον!... Πώς να μη πηγαίνει ο κόσμος από κακό σε χειρότερο, όταν και οι πλέον σοφοί...

Η Άδελαίς έκρυψε το πρόσωπον όπισθεν του έργοχειρου της, διά να γελάσῃ με την άφέλειαν της αγαθής κυρίας. Από της ημέρας εκείνης, ο Γάστων ανέλαβε τας τακτικάς του συνηθείας, και

... «Εμειναν εκεί επί πολύ, παρατηρούσαι άνωθεν τών επάλξεων.» (Σελ. 289, στ. 6'.)
οί άπεσταλμένοι του διέτρεξαν τα χωρία της περιοχής, διά να αναγγείλουν εις τούς νεαρούς ύποτελείς, ότι ο «άρχηγός» των τούδ άνέμενε διά την επαύριον.
Άλλ' η άνυπομονησία του Γάστωνος να επανίδῃ τόν Ιωδῆνον ηΰξανεν από η μέρας εις ημέραν. Κάθε φοράν που επέστρεφεν εις τόν πύργον μετά τα γυμνάσια και τα παιγνίδια, έτρεχε να έρωτήσει τόν σκοπόν, μήπως εφάνη κανείς ερχόμενος μακρόθεν.
— Αύθέντα, τῷ άπεκρίθη έν άπόγευμα ο σκοπός βλέπω ένα κέζον να διευθύνεται προς τόν πύργον με μεγάλα βήματα.
— Μήπως είνε ο Ιωδῆνος;
— Όχι, φορεῖ ρούχο από γαλάζιο πανί, κόκκινη πλατειά ζώνη, κασκέτο μαύρο. Μοιάζει σαν ξυλοκόπος της Έρλης.
— Α, ξέρω, εῖπε καθ' έαυτὸν ο Γά-

στων' οί λησται του Ρουσιγιών θα εφάνησαν πάλιν, και οι κάτοικοι της Έρλης στέλλουν να μου ζητήσουν βοήθειαν...
«Ω, Ιωδῆνε, Ιωδῆνε, διατί να λείπης από την εορτήν της πρώτης μου μάχης;
Μετά τόν μονόλογον τούτον, ο νεαρός πυργαδεσπότης εῖπε προς τόν σκοπόν:
— Άμα εφάσῃ ο ξυλοκόπος αυτός, να είσαχθῇ άμέσως εις την μεγάλην αΐθουσαν' εκεί τόν περιμένω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ο άπεσταλμένος τών ύλοτόμων της Έρλης.— Η φρονιμότερα τών δύο νεανίδων, γίνεται η πολυμηροτέρα.
Ο άπεσταλμένος τών κατοίκων της

ποίουν να φύγη, διά να μη συμπεριληφθῇ εις την σφαγήν τών κατοίκων της Έρλης. Άντι νακολουθήσῃ την συμβουλήν αυτήν, η αγαθή Κατίνα είδοποίησε τόν άνδρα της και όλους τούς χωριανούς περί του κινδύνου, τόν όποϊον διέτρεχον. Τότε έγινε πανικός. Γυναίκες, παιδιά και γέροντες έκρύφθησαν εις τό μεγαλύτερον σπήλαιον του βουνοῦ Άγιος Ουδέριος. Μόνοι οί άνδρες της Έρλης, ύλοτόμοι και ανθρακείς, έκαμαν συμβούλιον και άπεφάσαν να χαθοῦν ολοι, μέχρι του τελευταίου, παρά ναφήσουν τούς ληστας να έμβουν και να καθύσουν τὸ χωρίον των.
«Επειτα ανέβησαν έν σώματι εις τό μοναστήριον του Άγιου Ουδέριου, όπου ο ήγούμενος Μωγῆρος τούς ηύλόγησε και τούς ενθάρρυνεν, εῖπόν εις αυτούς, ότι με την βοήθειαν τών άνδρων του Βερνάζου, ήμπορούσαν να νικηθῶσι και ναποτρέψωσι τόν κίνδυνον. Τότε εξέλεξαν ένα, —αυτόν που έμιλούσε, — και τον έστειλαν να ζητήσῃ γονατιστός την βοήθειαν του κυρίου των.
— Σήκω επάνω, καλέ μου άνθρωπε, τῷ εῖπεν ο Γάστων, τείνων την χεῖρα. Σήκω, διότι δεν πρόκειται να μου ζητήσης χάριν. Είνε τό καθήκόν μου αυτό, και είμαι έτοιμος να το πράξω. Μετά μίαν ώραν, όσον αρκεί διά να έτοιμασοῦν τα όπλα και τα άλογα, θα ξεκινήσωμεν διά την Έρλην. Πήγαινε τώρα να αναπαυθῆς και να συνέλθῃς, διά να είσαι έτοιμος να μας ακολουθήσης.
«Άμα άπεσύρθη ο ύλοτόμος, ο Γάστων έδωσε διαταγήν εις τόν ίπποκόμον του να στείλῃ καμμία πενηνταριά άνδρας, και να στείλῃ ανθρώπους εις τα τρία χωρία να συναθροίσουν τούς νεαρούς του στρατιώτας.
Ο δόν Ιουστίνος παρετήρησε τότε ότι ήτο προτιμώτερον να δανεισθῇ περισσότερούς άνδρας από την φρουράν του πύργου, παρά να συμπεριλάβῃ τούς νεοσυλλέκτους του.
— Όσον διά τούς μικρούς, απήντησεν ο Γάστων, αυτό έννοείται. Άλλ' εκείνοι, τούς όποιους υπέδειξα, είνε ολοι μεγάλοι, μεγαλήτεροι μου, και θα παρεποῦντο με τό δίκιο των αν ο «άρχηγός» των εξεστράτευε χωρίς αυτούς.
— Τί; θα υπάγης και συ να πολεμήσης με τούς ληστας; άνέκραξεν η Έρμάνη, η όποια μέχρι της στιγμῆς εκείνης δεν εῖχεν έννοησῇ ότι και ο άδελφός της θα έλάμβανε μέρος αυτοπροσώπως εις την εκστρατείαν. Δόν Ιουστίνε, μήν επιτρέψετε τέτοιαν τρέλλαν... Γάστων σου τό απαγορεύω.
— Ός μεγαλητέρα, έχω τό δικαίωμα να διατάσσω εδῶ, έν άπουσία του πατρός μας.
— Ναί, δόν άφορᾷ την οικιακήν δεύθυνσιν, όχι όμως και την ιδικήν μου, απήντησεν ο Γάστων αποφασιστικῶς.
«Άλλως τε, μη λησμονῆς ότι ο πατέρας μου έδωσε την άδειαν να γυμνασθῶ φέτος εις

τα όπλα, είτε εις ψευδοπολέμους, είτε εις μάχην αληθινήν.
Ταῦτα εῖπών, ο Γάστων υπεκλίθη και εΰρηθε διά να περιβληθῇ την πανοπλίαν του.
— Όστε λοιπόν θα τον αφήσετε να διακινδυνεύσῃ την ζωήν του; εῖπεν η Έρμάνη προς τόν δόν Ιουστίνον.
— Δεν είμπορῶ να κάμω διαφορετικά, ἀφ' οὔ έχει την συγκατάθεσιν του πατρός του, απήντησεν ούτος.
«Άλλ' ήσυχάσατε, θα υπάγω κ' εγώ... Άν και κληρικός, ἀφ' οὔ όμως πρόκειται να υπερασπίσωμεν εντίμους ανθρώπους εναντίον ληστών, έχω τό δικαίωμα να περιβληθῶ κ' εγώ την σουριασμένην πανοπλίαν μου και να τον ακολουθήσω.
— Άλλά δεν θέλω να εξέλθῃ, δεν θέλω να εκτεθῇ! άνέκραξε και πάλιν η Έρμάνη. Τόν γνωρίζω, θα ριφθῇ άμέσως εις την μάχην...
— Όχι, όχι, ήσυχάσατε. Θα τον επιθέλω και δεν θα τον αφήσω να εκτεθῇ... Σας εξορκίζω, δεσποινίς, μη εναντιονεσθε εις την χαράν, την όποιαν θα αισθανθῇ ο Γάστων από την πρώτην του εκστρατείαν, και μήν πιστεύετε τα υπερβολικά που λέγουσι οι έμποδοι χωρικοί.
— Αύριον τό πρωί θα επιτρέψωμεν σωῶν και άβλαβεῖς.
— Καλά, τόν αφήνω, εῖπεν η Έρμάνη, ἀλλ' υπό ένα όρον. Υποσχεσθῆτέ μου ότι θα μου χορηγήσετε την πρώτην χάριν που θα σας ζητήσω, δόν Ιουστίνε, οιαδήποτε και αν είνε.
— Το υπόσχομαι ευχαριστίας, απεκρίθη ο παιδαγωγός, κατευχαριστημένος διότι έτελεστονεν ούτω η συζήτησις.
— Ηθέλα να ήξευρα τί χάριν θα τῷ ζητήσης, εῖπεν η Άδελαίς προς την Έρμάνην, αμα έμειναν μόναι.
— Άπλούστατα' αν η πρώτη έξοδος του Γάστωνος δεν αποβῇ όπως ελπίζει και όπως ελπίζω, θα τῷ ζητήσω να μη τῷ επιτρέψῃ δευτέραν.
«Εμπρός τώρα υπομονή, και ἄς καταβῶμεν εις τό προάβλιον, να ποχαιρισθῶμεν τόν μικρόν αυτόν Άρην...
«Ας εῖχε τουλάχιστον κανένα άλογο της προκοπῆς! Είνε πολεμικό άλογο αυτό τό άρνάκι που έχει;... Υπάρχουν τόσα παραδείγματα πολεμιστῶν που έχάθησαν η εσώθησαν εξ αιτίας του ίππου των!...
«Αχ, τί κρίμα που δεν ήμπορέσε ο πατέρας να του αγοράσῃ φέτος ένα άλλο!... Ποτέ η πτωχεία μας δεν μου εφάνη επαισθητοτέρα, παρά τώρα που στερεῖ τόν Γάστωνα ενός καλοῦ ίππου!
«Ομιλοῦσαι ούτως, αι δύο νεανίδες έφασαν εις την αὐλήν και διήλθον πρό του άποσπάσματος, τό όποϊον μόλις εῖχε συναχθῇ. Η Έρμάνη άφήκε στεναγμῶν ανακουφίσσεως αμα εῖδε τόν Γάστωνα, άνεβασμένον μετά του Ιουστίνου επί του αυτοῦ μεγαλοσώμου νορμανδικῷ ίππου.

— Καλήν εντάμωτιν, δεσποινίδες, εῖπεν ο παιδαγωγός, χαιρετῶν τας δύο νεανίδας. Παρακαλέσατε τόν Θεόν δι' ημάς.
Είνε περιττόν να εῖπωμεν, ότι τό έκαμαν και αι δύο εξ όλης καρδίας. Κατόπιν όμως εστάθη αδύνατον να κοιμηθοῦν. Η παιδαγωγός των ερογγάλιζεν ήδη μακαρίως, όταν η Έρμάνη εῖπε προς την Άδελαιδα:
— Αναθαίνωμεν εις τόν πύργον; Η σιωπή της νυκτός φέρει ήχους από τόσων μακράν, ώστε θα ήσυχάσωμεν ολίγον αν δεν ακούσωμεν τίποτε και αν δεν ιδωμεν κόκκινον τόν ουρανόν προς τό μέρος της Έρλης.
Από αυτό θα συμπεράνωμεν ότι είνε ήσυχία.
— Πηγαίνωμεν! εῖπεν η Άδελαις.
Επνευμάσθησαν καλά, επήραν έν κλεπτοάντρονον, τό όποϊον άφισαν εις την τελευταίαν βαθμίδα της ελικοειδούς κλίμακος, και έμειναν εκεί επί πολύ, παρατηρούσαι άνωθεν τών επάλξεων.
Άλλά δεν είδον άλλην λάμψιν, εκτός της μαρ-

μαρυγῆς τών αστέρων, ούτε ήκούσαν άλλον κρότον, εκτός του κοάσματος τών βατράχων.
«Επειτα συνέχεια»
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
ΛΟΓΟΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
«Όταν η Βασίλισσα της Ρουμανίας Έλισσάβετ, η γνωστή εις τόν φιλολογικόν κόσμον ως Κ ά ρ μ ε ν Σ ό λ δ α, άνέγνωσεν έν διήγημά της ενώπιον της Ρουμανικής Ακαδημίας, έκαμε τόν εξής πρόλογον:
« Η γυνή σιγάται έν τῷ ναῶ » λέγει η Γραφή. Η δράσις της γυναικός δεν πρέπει να εξέρχεται της ιερῆς εστίας. Η φωνή της ούδαμού ήχει γλυκύτερον η έν μέσω τών τέκνων της. Εἰς εμέ όμως ο Θεός εξέτεινε την εστίαν και την εμεγάλυνεν: η γλυκεῖα πατρίς με τα υπερήφανα της τέκνα δεν είνε άράγε εστία και αυτή μεγάλη και προσφιλής; Δεν εύρίσκομαι λοιπόν και κατά την στιγμήν αυτήν έν τῇ εστία μου και έν μέσω τών τέκνων μου; »

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'.

«Ετσι ο Λαχανάκης και η Μαρουλιώ δεν επρόφθασαν ούτε να ευχαριστήσουν την Κυρά-Μελισσα, για το ωραίο μέλι που τους έδωσε.
Το επήραν όμως με χαρά και εγύρισαν πάλι κοντά 'στές φραουλιές, και άρχισαν να κόβουν και να τρώγουν.
Τι νόστιμες που ήταν τώρα!
Έκοβαν μια φράουλα, την έβουτουσαν 'στο μέλι και την έτρωγαν.
«Ετσι έφαγαν πολλές, — από δέκα ο καθένας. Και μη νομίζετε ότι είνε μικρό πράγμα δέκα φράουλες δια παιδάκια της ηλικίας των. Και μάλιστα τόσο μεγάλες φράουλες και τόσο γλυκειές!
Σε λίγο έχόρτασαν.
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

μος Κόρη συγγαίρει τὴν Πένθημον Κοπάριον διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναιγοιείου τῆς — ἢ Μελαγχροῦν τῆς Ἄνδρου ἀπάξεται τὴν Εὐδοκίαν Κόρη καὶ πληροφορεῖ τὸν Ἀπόστολον Ἱεραπόστολον διὰ ταχυκὰ τῆς εἰς Μ. Δ. Ρ. — τὸ Ἀγριολοῦλον Ἄνδρου συγγαίρει τὴν Λιονοσελετὴ Δίρην διὰ τὸ Βραβεῖον, καὶ τὴν Ἰπερήφανη Ἑλληνίδα διὰ τὰς λαμπρὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν. — ἢ Λυκίεργρος Σελήνη ἀπάξεται τὴν Ἀηδίνα τῆς Ἐρήμου — ἢ Κεραμιδάρτος συγγαίρει τὸ Ἴον τοῦ Ἀγροῦ διὰ τὰς λαμπρὰς ἐπιτυχρὰ ἐξετάσεις του, καὶ τὸ Ζοφερὸν Νέφος διὰ τὸ Βραβεῖον του — τὸ Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν ἀπάξεται τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν καὶ το πληροφορεῖ ὅτι ὁ περὶ αὐτὸ ἐρωτᾷ Β. Σ. δὲν εἶνε φίλος του. — ἢ Κόρη τοῦ Σερμυῶνος χαίρει τὸν μάκαρα Νουταλῶν Ἑλληνα καὶ του συγγαίρει διὰ τὰ ὄρατα Μ. Μυστικὰ πού τῆς ἔστειλε τὴν ἔβαλε δὲ εἰς ἄρσην περιέργειαν ὡστε σκοπεῖται νὰ πορᾶται τὸν τόμον τοῦ 1898. — ἢ Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸ Σπῆλαιον τῆς Μητρὸς διὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐπιμονὴ πλεον εὐχάριστος τοῦ Σχολείου, ὅπου ἔχει κανεὶς πόσας φίλας καὶ διασκεδάσει πόσον ὄρατα. — τὸ Ἄνθος Ἀρθῶν ἀπάξεται τὴν Ἀνοξιάτικην Βραδύαν, τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ὄρατα δεκάτια πού τῆς ἔστειλε, καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ ταξίδι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξου: ὁ Νουτοκόραξ με τὸν Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Μαγικὴν Εἰκόνα, Ἄνθος Ἀρθῶν καὶ Ἡραίων (με τὰ ὄρατά των.) — ὁ Παρισῶν Κατεργάτης με τὸν Κόντε Ραπανάκη, Τρεμοσθῶν Ἀστέρη, Κύμα τοῦ Δουράβεως καὶ Ἰαπόνην τοῦ Κόρακος — ἢ Παρισῶν με τὴν Ἐμεράλδα καὶ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου (ὡν ἔχει καὶ τὰ ὄρατα). — ἢ Ἑλπίς τῶν Ανατυχῶν με τὴν Ἑλπίδα, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἰπερήφανη Ἑλληνίδα καὶ Πῶν τοῦ Ὄρανοῦ (με τὰ ὄρατά των.) — τὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου με τὴν Ἀλδὴν τοῦ Κηρύσιου, Ἀνοξιάτικην Βραδύαν, Ἀσρονα τοπούλα, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Λωτοπούλα. — ἢ Θερινὴ Βροχὴ με τὴν Μέλλουσαν Καλόρησαν, Ἀγρὸ Περιοτεράκι, Ὁρατῶν Ἑλλὰδα καὶ Ἀνοξιάτικην Βραδύαν. — ὁ Ἀρχικαλαμπούριστος με τὸ ἐκ Κων]πὸ εως παιδίον, τὸ ἐγγραφεῖν ὑπὸ τῆς Νουταλιούσης Ἑλληνίδος. — ὁ Ψευδοκίηρος με τοὺς δικηφόρους τῆς Νεολαίας καὶ Καταραμάλλων (εἰ δυνατόν με τὰ ὄρατά των.) — τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρη με τὸν Παρηγόριον Ἀγγελον, Ἑλληνίδα Ἐδαφος, Βασιλέα τοῦ Κατέρου καὶ Πλοῖον τοῦ Δουράβεως. — ἢ Ἐμεράλδα με τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενείας, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Ἀθῶνα τῆς Ἐχομῶν καὶ Ρωμαίων Κικέρωνα. — τὸ Κρητικὸν Κάστανον με τὴν Περίλυτον Ὀργάνη, Ἀθῶν τῆς Κερκυρας, Νουτοκόρακα, Μαγαζιῶν Φύλλον καὶ Σημαῖα τῆς Ἁγίας Λαύρας. — ὁ Μουσηγῆς Ἀπόλλων με τὴν Πενθοδοῦν Καρδίαν καὶ Ὁρειοπόστολον Ψυχῆν. — ὁ Ρωμαῖος Κικέρων με τὸν Ἀγγελον Ἀδερφινὸν καὶ Κωματίουσαν Φάλασσαν. — τὸ Ἄνθος τῆς Ἐπομοῆς με τοὺς δικηφόρους τῆς Νεολαίας, Νεολαίαν τῶν Παρισίων καὶ Ἀγάπην τῆς Νεότητος. — ἢ Σπὴν τῶν Ἀθηνῶν με τὸ Ἄνθος τῆς Ἰππομονῆς, Νουταλῶν Ἑλληνα, Βαρετὸν Ἀρομα, Βαγ τῶν Καρδίων καὶ Σανθὰ Ναντοπούλα. — ἢ Μέλλουσα Καλόρη με τὴν Σανθὴν Βοσπίδα, Σανθὰ Ναντοπούλα, Σανθὴν Γαλανομάταν, Διοσκουρόν καὶ Πειρατικὴν Ἀθῶν. — ὁ Κεραμιδάρτος με τὴν Ποιμενίδα τῆς Δίρης, Ἀδοκράτειραν Ἑλληνίδα (με τὰ ὄρατά των.) καὶ Ἀσπροκοταμίτην. — τὸ Κοκκίνο Καπελάκι με τὸν Πῶν τῆς Νεότητος, Ἀγγορολοῦστατον, Καταραμάλλον, δικηφόρος τῆς Νεολαίας καὶ Γλυκεῖαν Καρ

διαν. — ὁ Νέμος με τὴν Νεράιδαν τῶν Σκεποδῶν, Ἄνθος τοῦ Μαῖου, Σπαρτιάτιδα Λευκωῖα καὶ Ἄνθος Ἀρθῶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάκλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Κοκκίνη Ἑσπέρη** (βέβαια μὴ ἀρᾶσει νὰ ἔχω πολλοὺς φίλους. σήμερον ὡς θάξεται, ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Ἀροσερὰν Ἐσπέραν (νὰ ἴδῃ τώρα πότε θὰ μου γράψῃς καὶ «περισσότερα» αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Ψευδοκίηρος (ἐθαύμασα τὰ προτερήματα τοῦ γίτου σου, καὶ τὴν χάριν, με τὴν ὁποίαν μοῦ τα περιγράψεις.) **Μῖου Μέλαιον** (σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια: ὅσον ὄρατα καὶ ἂν εἶς ὁ «Ἀνεμῖο: τοῦ Βασιλέως» δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύω περισσότερον, πρῶτον διότι καὶ τὰ ἄλλα διηγήματα ἔχουν δικαιώματα, καὶ δεύτερον διότι εἶνε μετρημένος, διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους καὶ δὲ ἐπιπλέον.) **Ἐπιδοκίηρος** (ἢ μετ' ἡς ζητεῖς ἀνταλλάγη, δὲ ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ.) **Σπαρτιάτιδα Λευκωῖαν** (ἐθαύμασεν νὰ παραπονεθῆς, διότι καὶ τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν εἶχα ἀναγνώσῃ, καὶ σου εἶχα ἀπαντήσῃ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν με τὸ ἄνομα δὲν χαρᾶν ἢ ἀε γινώσκω προσωπικῶς.) **Ἄνθος τοῦ Μαῖου** (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν χαίρῳ πού σου ἦρξε τὸσον ὁ τόμος τοῦ 1896 με τὸν συγκλητικῶστατον Ὀργάνον τῆς Νέας Ὀρλεάνης) καὶ τὸν θαυμάσιον **Καίσαρα Κασομπιᾶ** τοῦ Ἰουλίου Βέρν) **Γλυκεῖον Σελήνην** (ἢ ὅποια ἐταξείδευσε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐθαύμασε τὸ νεκραρεῖον τῆς Ἰβουας πού δὲν περιγράφεται.) **Δ. Ε. Μελαγιδιν** (δὲ κ. Ξενόπουλος α' εὐχαριστοῦμαι θερμῶς δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ βιβλίον του.) **Ζουλέικαν** (αἱ ταῖναι μοῦ χρησιμεύουν μόνον ὅταν συνοδεύουν τὴν παραγγέλαιον.) **Ἀσπρο Κάρβουνο** (δὲν σου φαίνεται περὶ τῆς πληροφορίας, ὅρα πὺ πρὸ ὀλίγου ἦσαν με τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης αἱ πληροφορίες ἔχουν χάριν ὅταν ἀπευθύνονται πρὸς μακρὰν εὐρισκομένους καὶ ἀγνώστους.) **Ἀνέλιτοστον Χαράν**, δὲν περῶσαι εἰμπορεῖς νὰ τῆς στείλῃς τετράδιον με τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον: χαίρῳ πού σου ἦρξεν ὁ «Πυρεσιπῶλος.» **Ἀποστολον Ἱεραπόστολον** ([E] διὰ τὴν ὄραταν περιγραφὴν ὁ περὶ αὐτὸ ἐρωτᾷ, εἶνε καλῆς αἰκογενείας, ἀλλ' ἂν τὸν γνωρίζω προσωπικῶς χαίρῳ πού «απεμαγέθη» ἀπὸ τῶν διηγημάτων τοῦ Φαλδίου.) **Κεραμιδάρτος** (ὁ σῖδος [πῶς] τὸ φύλλον σοῦ στέλλεται ταχυκὰ.) **Τρεμοσθῶν Ἀστέρη** ([E] διὰ τὴν ὄραταν ἐπιστολήν περὶ τῶν Ρωμαίων.) **Ὀξυθῶμον Ἀλβανὸν** (ἐστὶν εἰκόνα.) **Πλοῖον τοῦ Δουράβεως** (κατενθουσιασμένον με τὸν ἐρετεινὸν τόμον, τὸν ὁποῖον εὐρίσκει ἀνότερον ἀπὸ ἄλλου.) **Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν** (ἢ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον ἂν ἐπιμείνῃς ἑμῶς, ὁρεῖται: κατὰ τὸν κανονισμὸν νὰ μου στείλῃς 1 δραχμὴν.) **Φλῶρη Σανθομάτση** (ἀλλὰ πολὺ λακωνικῶς εἶπε αὐτὴν τὴν φορὰν!) **Κόρη τοῦ Σερμυῶνος**, **Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνην** (τὸ ἔλαβα καὶ τώρα εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς.) **Ἀμυρακιδίτιδα Ἀθῶν** (ὅστε αὐτὴ περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷς εἶνε βλῆεις πόσον ὀλιγοῦ συνδραμητὰς ἔγω εἰς τὸν τόπον σας! ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς πού θὰ φροντίσῃ νὰ τοὺς πολυπλασιάσῃ: αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) **Ἄνθος Ἀρθῶν** (κατενθουσιασμένον με τὸν «Ἀνεμῖον τοῦ Βασιλέως») **Ἀγριολοῦλον Ἄνδρου**, **Τρυφῶναν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἀγροῦτου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δέον νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζομένων, καλεῖται ἐπὶ Ἱεραφίλῳ μετὰ εἰς φανίλλους, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ εἰστίται φρ. 1

380. Αἰετίζηρος.
 Μία δύναμις, ἐν ἄρσιν καὶ ἐν δένδρον σκευδῶν
 Καὶ τὰ πράξεις τῶν ἀνθρώπων εἰς αἰῶνας φανερῶν
 Ἐστέλη ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Πυθαγόρας.

381. Στοιχειογράφος.
 Εἶμαι κράτος τι μέγαλον
 Καὶ συγχρόνως δυναμῶν.
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
 Ἄν προτάσεις θὰ ἴδῃς.
 Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φαλδίου τῶν Δασῶν.

382. Αἰνίγματα.
 Ἄνθος τὸ ἀρσενικόν μου,
 Ὄνομα τὸ θηλυκὸν μου.
 Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ζακπειού.
383. Ὀρθαγώνιον.
 * * * P
 * * * *
 * * * *
 * O *
 * * * *
 * * * *
 Σ * * *

384. Ἀστέρ.
 * * * *
 * * * *
 * * * *
 * * * *
 * * * *
 * * * *
 * * * *
 * * * *

385. Κροτογράφικόν.
 1 2 3 4 5 6 7 8 9
 2 6 5 1 9
 3 9 4 6 5
 4 8 2 3 9
 5 3 1 6
 6 5 7 3 9
 7 6 5 9 3 9
 8 5 6
 9 6 1 4 9 2 8 5

386-388. Συμπλήρωσις φράσεων.
 1.) — μάλιστ' — αἰσχρῶς.
 2.) Εἰ — μαθήσει.
 3.) — ἀνθρώποις — ἤλιος.

388-390. Τριπλῆ Ἀκροστιχὴς μετὰ Μαγικῶν γράμματων.
 Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἴδρωμα θεσπεσιαστικὸν τὸ δεύτερον ἄζωον, τὰ τρίτα πῶλον ἀναπερρωμένον ὑπὸ τῆς Γραφῆς. Τῶν τριῶν τούτων λέξεων ἀνταλλάσσων κατὰ πῶλον γράμμα, δὲ ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας.
 1. Σημαίνει λέξιν ὄκλιτον. 2. Ζῶον ἄγριον. 3. Εἰς αὐτὸ ὑπέικον δίος. 4. Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

391. Ἑλληκοσφύμφων.
 ε ε ε - ο α - ο α - ε ε ε - α α η - ε ε ε - ο α - ο α - ε ε ε
 Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πανταίου
392. Γεῖφος.
 M
 N οὐ τῶν.
 πλου
 Ἐστέλη ὑπὸ Σταμ. Κ. Σταμάτη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῃ
 Εὐχάριστος ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δεκάτια πόσης πόλεως. — Διεύθυνσις: Nicola Zimnia, Port-Saïd (Egypte)
 (A-48)